

4-M: balanç per a Catalunya

«*Sánchez no té alternativa: cuidar els seus socis de govern, des de la morada Díaz fins als republicans independentistes*»

És més que factible que totes les bel-ligeràncies, reals o figurades, que han manifestat els diversos actors polítics amb responsabilitats governamentals s'esvaeixin aviat. Si tothom estava esperant els resultats de les eleccions madrilenyes, era sense dubte perquè d'alguna manera havia d'influir en les seves decisions futures. Vegem-ho.

Per començar, PP i Vox estan condemnats a entendre's, li agradi o no a Casado, però fins a un cert punt. La victòria aclaparadora d'Ayuso ha arrossegat fins i tot votants socialistes amb el seu discurs desacomplexat i pragmàtic, ben allunyat fins i tot dels clics del PP que tant agrada criticar als contraris, perquè la presidenta de la Comunitat de Madrid ha semblat la major part del temps més una dona llibertària de barri humil que una *fenomenal pepera* del carrer Serrano. La seva majoria és tan incontestable que poc pot afegir Vox, excepte l'abstenció de dos o tres dels seus diputats per desbloquejar el nomenament. I això és tot, amics, que deia Bugs.

Més important és la necessitat d'entendre's dins del govern central, perquè les tendències òbviament no els són favorables. L'estratègia *redondista* de Pedro Sánchez aquest cop ha punxat: la voluntat de centrar-se, captant el votant de Ciutadans per poder oblidar-se d'indults i altres *milongues* que no agraden al seu electorat, es va orquestrar a partir d'una moció de censura murciana que col·locava a la vora del precipici el partit taronja: una victòria que sols podia ser pírrica va esdevenir una derrota quan Ayuso va convocar eleccions: Sánchez ha comprovat que tots els votants de Ciutadans han votat altre partit, però no el seu. Per tant, Sánchez no té alternativa: cuidar els seus socis de govern, des de la morada Díaz fins als republicans independentistes. Mala peça al teler si convoqués eleccions ara, però tampoc bon auguri a fer-les més tard i oferir als seus electors una imatge que ja li han dit que no els agrada.

Si Sánchez ha de tornar a mirar els seus socis *perifèrics* amb bons ulls, ens hem de preguntar de quina manera afecta això, i seria aquest el tercer nivell d'anàlisi, a la conformació del govern a Catalunya, una acció aquesta que té data de caducitat en tres setmanes mal comptades. Qui surt legitimat o beneficiat pel que ha passat a Madrid, per molts Rufián que facin escarafalls a les xarxes socials? En teoria per a ERC se li obre l'opció d'escollir entre un govern d'esquerres i un d'independentista, però realment s'ho pot permetre? Crec que no. Però potser Junts no ho sap i s'aplega a admetre extrems del pacte que abans-d'ahir li torçaven el gest i el feien apel·lar a les bases per decidir-s'hi.

Poden tots dos partits demorar més la constitució del nou govern? Resulta també molt arriscada aquesta tensió sobre la paciència de la ciutadania, si atenem a les raons tan prosaiques i senzilles que han mogut persones de tota ideologia a votar Ayuso a Madrid. Però potser sí que és cert que aquí som diferents i evitem criticar una gestió precària si s'embolcalla en un somni. No tenim dret a equivocar-nos, però queda clar com som capaços de fer-ho. Veurem en els pròxims dies a quina banda del camí cauen els gestos, les aliances i en definitiva, les polítiques públiques que se'n derivin.